ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε. 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 49

ΚΡΙΣΙΜΟΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

Τὰ ἔναγχος διαδραματισθέντα ἐν τῇ Βουλῇ περὶ τὸ ζήτημα τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας ὅπως ἀπογυμνώσῃ τὴν ὀρθόδοξον ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν τῆς περιουσίας αὐτῆς θέτουσιν ἐπὶ τάπητος ζήτημα αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας. Καὶ τὸ ζήτημα τίθεται σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως: ἢ ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς της, ἢ εἶνε ἀδιάφορον ἂν ὑπάρχῃ—ἂν δὲν εἶνε καὶ ὅλως ἀνεπιθύμητος—, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ περιουσία της πρέπει νὰ διαρπαγῇ· ἀδιάφορον ἂν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀπογυμνώσεως ταύτης θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἐξόντωσις τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν ρίψῃ τις βλέμμα εἰς τὰ πρῶτα τοῦ μόλις χθὲς ἀκόμη ψηφισθέντος ἑλληνικοῦ συντάγματος ἄρθρα, θὰ ἴδῃ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ πολιτεία νοεῖ καὶ θέλει τὴν ὀρθόδοξον ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐπικρατείᾳ Ἐκκλησίαν οὐ μόνον ὑπάρχουσαν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐπικρατοῦσαν· ἄλλαις λέξεσι δέχεται καὶ θέλει ὡς δεδομένην καὶ ἀναντίρρητον οὐ μόνον τὴν ἐλευθέραν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποίησιν τῆς συντηρούσης αὐτὴν περιουσίας της, ἀλλὰ καὶ τήν, ἐν ἀνάγκῃ, διευκόλυνσιν αὐτῆς, διὰ νὰ ὑπάρχῃ, καὶ δὴ διὰ νὰ ἀναγνωρίζηται καὶ κηρύσσηται ὡς ἐπίσημος δι' εἰδικῶν συνταγματικῶν ρητρῶν. Αὕτη εἶνε ἡ συνισταμένη τῆς λαϊκῆς βουλήσεως ἐκπροσωπηθείσης ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἔθνους καὶ ἐκφρασθείσης εἰς τὰ γνωστὰ τοῦ συντάγματος ἄρθρα.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας θέλει νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἡ Ἐκκλησία, περὶ ἧς τὸ ἑλληνικὸν σύνταγμα ὁμιλεῖ. Ἀνεξαρτήτως τοῦ παραδόξου, τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῆς ἀντινόμου ὑπονομεύσεως τοῦ χθὲς μόλις ὑπ' αὐτοῦ τούτου ψηφισθέντος συντάγματος, ἡ ἀφαίρεσις τῆς περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας, περιουσίας, δι' ἧς καὶ μόνης δύνανται νὰ γένωνται ἐφικτοὶ οἱ φιλολαϊκοὶ τῆς Ἐκκλησίας σκοποί, ἀποτελεῖ τὴν διὰ τῆς ἑτέρας χειρὸς ἀνατροπὴν τῶν ὅσα ἡ ἄλλη χεὶρ φαίνεται ἐπιδαψιλεύουσα τάχα εἰς τὴν ἀκτήμονα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μερίδα. Διότι τοῦ ἀκτήμονος, ὅπως καὶ παντὸς ἀνθρώπου, ἡ εὐημερία δὲν ἐξασφαλίζεται διὰ μόνης τῆς μοίρας τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν τῷ προσπορίζει οἱοσδήποτε ἀγροτικὸς νόμος. Ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ προνοῇ καὶ ἄλλως περὶ τῶν πολιτῶν της ἀδιακρίτως πλούτου καὶ καταστάσεως· εἰς τὴν τοιαύτην δὲ περὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῆς κοινωνίας πρόνοιαν οὐδένα βεβαίως δύναται νὰ ἔχῃ ἀπό τε φύσεως καὶ κλήσεως συνεργάτην καὶ παραστάτην προθυμότερον, προχειρότερον καὶ καρποφορώτερον τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν πρόκειται περὶ ἀκτημόνων, ἡ Ἐκκλησία—τὸ εἴπομεν καὶ ἄλλοτε—οὐδέποτε ἠρνήθη νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς πολιτείας ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ. Ἀλλ' ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει οὐ μόνον ἡ ἱστορία τοῦ ἀγροτικοῦ λεγομένου νόμου, ἀλλὰ καὶ τὰ γεγονότα—πολλὰ γεγονότα—μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ἐν λόγῳ νόμου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ὡς πρόσχημα μόνον χρησιμοποιεῖ τὴν ὑπὲρ τῶν ἀγροτῶν μέριμναν. Διότι οὐ μόνον λόγῳ μόνον ὑπὲρ ἀκτημόνων ἀπηλλοτριώθησαν μέχρι σήμερον μεγάλα κτήματα μονῶν, ἐνῷ ταῦτα διετέθησαν ὑπὲρ πλουσίων ἐκμεταλλευτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ τεθεῖσα ἀποτίμησις τῶν ἀπαλλοτριωθέντων ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων δὲν διέφερε τῆς ἱεροσυλίας.

Καὶ ἰδοὺ ὀλίγα ἐκ πολλῶν παραδείγματα, ἵνα μὴ παραμείνωσιν ἀμάρτυρα τὰ ἐνταῦθα λεγόμενα:

1) Τὸ κτῆμα «Βουρβᾶς» τῆς ἱερᾶς μονῆς Πεντέλης κείμενον ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀττικῆς. Ἔκτασις 25.000 στρεμμάτων, πραγματικῆς ἀξίας 15.000.000, ἀπηλλοτριώθη ἀναγκαστικῶς, ἀντὶ δραχμῶν 800.000 ἐν συνόλῳ. Ἐκ τούτων ἔλαβεν ἡ μονὴ μόνον δραχμὰς 200.000, ὀφειλομένων τῶν ὑπολοίπων 600.000 τὰς ὁποίας ἀδυνατεῖ αὕτη νὰ εἰσπράξῃ λόγῳ τῆς εἰδικῆς προστασίας, ἧς ἀπολαύουσιν οἱ συνεταιρισμοί, ἐμποδιζούσης τὰ κατ' αὐτῶν βίαια μέτρα.

2) Τὸ κτῆμα τῆς αὐτῆς μονῆς «Βραῶνα», κείμενον

ὡσαύτως ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀττικῆς. Ἔκτασις ἐκ 15.000 στρεμμάτων ὁλόκληρος καλλιεργήσιμος μετὰ ῥέοντος ἐν αὐτῇ ὕδατος ποσότητος δέκα (10) ὀκάδων μετὰ ἀμπελώνων, ἀποδίδουσα σημερινὸν ἐτήσιον εἰσόδημα ἐκ δραχμῶν 1.500 000, ἀπηλλοτριώθη μόνον ἀντὶ δραχμῶν 1.000.000!

3) Τὸ κτῆμα «Γέρακας» τῆς αὐτῆς ἱερᾶς μονῆς Πεντέλης, ἐκτάσεως 12.000 στρεμμάτων, περιέχον ἀρδεύσιμον ὕδωρ, 4.000 ἐλαιοδένδρων καὶ κείμενον εἰς ἀπόστασιν μόλις 10 χιλιομέτρων ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, δυνάμενον νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς ἀστικόν, ἐνόσῳ ἐπ' αὐτοῦ ἐγείρονται συνοικισμοί, ἀπηλλοτριώθη ἀντὶ 580.000 δραχμῶν! Μόνον διὰ τὴν ξυλείαν τῶν ἐλαιοδένδρων προσεφέρθη τὸ ποσὸν τῶν 2.000. 000 τῇ Μονῇ καὶ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀναφυτεύσεως τοῦ ἐλαιῶνος ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ τῆς ξυλείας.

4) Σταφιδῶνες ἐκ 15.000 στρεμμάτων τῆς ἱερᾶς μονῆς Ταξιαρχῶν τοῦ Αἰγίου ἀποδίδοντες ἐτήσιον εἰσόδημα ἐκ δραχμῶν 1,200.000 ἐτησίως ἀπηλλοτριώθησαν ἀντὶ 800.000 δραχμῶν.

Καὶ ταῦτα τὰ πρόχειρα παραδείγματα ὡς πρὸς τὴν ἀποτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν Ὡς πρὸς τὸ ἕτερον σημεῖον τῆς ἀποκαταστάσεως εἰς μὴ δικαιουμένους τοιαύτης ἐκ τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου ἐπὶ μοναστηριακῶν ἀκινήτων, δύο παραδείγματα προχείρως ἀναφέρομεν.

1) Λειβάδιον τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς Ἁγίας Λαύρας τῶν Καλαβρύτων ἐδόθη ἀναγκαστικῶς ἀπαλλοτριωθὲν εἰς ὡρισμένους δῆθεν ἀκτήμονας. Οὗτοι μὴ δυνάμενοι νὰ τὸ χρησιμοποιήσωσιν ὡς ἐντελῶς ξένοι πρὸς τοιαύτην ἀποκατάστασιν, τὸ ἐξεμίσθωσαν εἰς τὴν τέως ἰδιοκτήτριαν μονὴν ἀντὶ μισθώματος ἐτησίου πολλῷ ἀνωτέρου ἐκείνου τὸ ὁποῖον καθωρίσθη διὰ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν.

2) Ἡ ἱερὰ μονὴ Ξενιᾶς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Δημητριάδος (Βόλου) ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται, ἐγένετο μισθώτρια τοῦ ἰδίου αὐτῆς λειβαδίου, ὅπερ καὶ τοῦτο ἐξεμίσθωσαν αὐτῇ δῆθεν ἀκτήμονες καλλιεργηταί, ὑπὲρ ὧν ἀναγκαστικῶς εἶχεν ἀπαλλοτριωθῇ Καὶ τοῦτο διότι καὶ οὗτοι ὡς ξένοι πρὸς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ λειβαδίου τούτου, δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν. Τὸ ληφθὲν ὑπὸ τούτων ἐτήσιον μίσθωμα ἀπὸ τὴν ἱερὰν μονὴν Ξενιᾶς εἶνε ἀνώτερον ἐπίσης τοῦ καθορισθέντος ποσοῦ διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν τοῦ λε βαδίου τούτου ἀπαλλοτρίωσιν.

Εἶνε δὲ γνωστή, ἐξ ἄλλου, ἡ διὰ μόνης τῆς ἀπ' εὐθείας διαταγῆς τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας σκανδαλώδης ἀπεμπόλησις τῶν κτημάτων τῆς ἐν Χίῳ Νέας Μονῆς ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὁποίας ὑπήγετο νόμῳ ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῶν μοναστηριακῶν καὶ τῶν δημοσίων κτημάτων, θεσπισθέντος ἀκριβῶς πρὸς παρακώλυσιν τῆς συντελουμένης ἀθρόας λεηλασίας τῶν ἐν λόγῳ κτημάτων, ἥτις διεπράττετο διὰ τοῦ ἀπ' εὐθείας καὶ ὑπὸ μόνου τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας καθορισμοῦ εὐτελοῦς ἀποτιμήσεως αὐτῶν.

Ἀρκοῦσι, νομίζομεν, ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι καὶ ἡ ἀποτίμησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων ἐγένετο ἀδικωτάτη καὶ ὅτι οὐχὶ ὑπὲρ τῶν ἀληθῶς ἀκτημόνων συνετελέσθη ἡ ἀπαλλοτρίωσις.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ ἀγροτικὸς νόμος τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ τοιαύτη ἐγένετο ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ. Ὁ περὶ Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης νόμος ἔθηκε περιορισμοὺς εἰς τὴν τοιαύτην ***περὶ τῶν ἀκτημόνων ἀγροτῶν πρόνοιαν*** τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, τὸ δὲ νομοσχέδιον τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ὅλως ἀπέδιδε τὰ κτήματα εἰς τὴν δικαιοῦχον Ἐκκλησίαν.

Ἡ τοιαύτη ἠθικὴ χαλίνωσις τῆς δράσεως τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας ἐκρίθη ὑπ' αὐτοῦ, ὡς εἰκός, ἐν τῇ εἰσηγητικῇ περὶ τοῦ νέου σχεδίου νόμου ἐκθέσει αὐτοῦ ὡς «διάφοροι περιορισμοὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου...» καὶ ὡς «ἀνατροπαὶ πολλῶν πράξεως τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας» καὶ ὡς «ἄτοπα», ἅτινα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρθῶσι, διὰ νὰ ἐνεργῆται καὶ ἐφεξῆς ἀκώλυτος καὶ ἀχαλίνωτος ἡ λεηλασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων καὶ νὰ ἀφανισθῇ ἡ Ἐκκλησία ἡ ὀρθόδοξος τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀποστερουμένη πλέον ἐφεξῆς τῶν μέσων τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ προορισμοῦ της.

Ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαός, τὸ εὐσεβὲς τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὀρθόξου Ἐκκλησίας πλήρωμα, εἶνε ἀνάγκη νὰ κατανοήσῃ ὅτι αὕτη ὑπὸ τὰς οὕτω δημιουργουμένας συνθήκας διανύει τὰς κρισιμωτέρας ἀπὸ τῆς καταβολῆς της ἡμέρας. Διότι ἡ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀφαίρεσις τῆς περιουσίας της δὲν ἀποτελεῖ πλῆγμα μονομερὲς κατὰ τῆς διοικούσης τάχα Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κατὰ συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου αὐτῆς ποιμνίου, κατὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος συνόλου. Δὲν ὑπάρχει ἀντικοινωνικώτερον μέτρον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐν ὀνόματι τάχα τῆς κοινωνίας καὶ δῆθεν ὑπὲρ αὐτῆς τερατουργεῖται διὰ τοῦ ἐν λόγῳ νέου ἀγροτικοῦ νόμου, διότι διὰ τῆς καταληστεύσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κτημοσύνης καθίσταται ἐφεξῆς ἀδύνατος ἡ περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἑλλη-

νικῆς κοινωνίας πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς πρόνοια καὶ ἐπαφίεται ὁ λαὸς ἕρμαιον πάσης παντὸς ἀνέμου ριπῆς. Ἡ Ἐκκλησία δὲν πιστεύει ἀκόμη, ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνοσιουργηθῇ τὸ ἐπαπειλούμενον, διότι ἀδυνατεῖ νὰ φαντασθῇ τοὺς ἐν τῇ Βουλῇ ἐκπροσώπους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τόσον ἐπιλήσμονας τῶν πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεων καὶ τόσον παραγνωρίζοντας τὰς ἐφέσεις αὐτοῦ. Ἐν ᾗ ἂν ὅμως περιπτώσει — ὃ μὴ γένοιτο — διαψευσθῶσιν αἱ προσδοκίαι της, θὰ ἀμυνθῇ τῶν δικαίων της ἐρρωμένως, διότι, ἄλλως τὸ καθ' ἑαυτῆς ἔγκλημα θὰ ἦτο ἔγκλημα καθ' ὁλοκλήρου τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

ΑΙ ΔΥΣΚΟΛΙΑΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Παράτολμος πρότασις.

Ὑπάρχει λοιπὸν ἡ πρόφασις ἐκ μέρους τῆς ἀπιστίας ὅτι ὁ μόνος λόγος τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῶν θρησκευτικῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀληθειῶν εἶνε αἱ ἐν αὐταῖς ἐνυπάρχουσαι μεγάλαι δυσκολίαι.

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν διδασκαλιῶν τούτων καὶ ἀποδείξωμεν τὰς δυσκολίας τῆς ἀπιστίας πραγματικὴν κάμηλον ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τὸν κώνωπα τῶν χριστιανικῶν, δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι ὑπῆρξαν οἱ ἐξ ἀγαθῆς πάντως προθέσεως διατυπώσαντες τὴν γνώμην ὅτι σκόπιμον θὰ ἦτο, διὰ νὰ κερδηθῶσιν ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως οἱ τὰς δυσκολίας τοῦ Χριστιανισμοῦ προφασιζόμενοι ἄπιστοι, νὰ καταβληθῇ προσπάθεια νὰ ἐλαττωθῶσιν εἰς τὸ ἐλάχιστον αὐται. Πρέπει—εἶπον—νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι πράγματι ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ὑπάρχουν πολλὰ τὰ μυστηριώδη καὶ ἀκατάληπτα, ἤ, τοὐλάχιστον, ἐξαιρετικῶς δύσληπτα. Ἐὰν τὰ θεωρήσωμεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς συνήθους καθημερινῆς ἀνθρωπίνης πείρας, πράγματι θὰ εὑρεθῶμεν εἰς δύσκολον θέσιν διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ τὰ ἐξηγήσωμεν.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ μέχρι τίνος σημείου δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν ὡς πρὸς τὰς ὑποχωρήσεις ἐν τῇ ἐξηγήσει τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτουν αἱ δυσκολίαι, εἶνε καὶ πολὺ σύνθετον, καὶ ἐκτάκτως δυσχερές. Εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι δυσκολίαι τινὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἴτε ἐμεγεθύνθησαν ὑπὲρ τὸ προσῆκον, εἴτε καὶ δὲν εἶνε στερεῶς κατωχυρωμέναι. Τῶν δυσκολιῶν τούτων ἡ πηγὴ λανθάνει εἰς διαφόρους πολυτρόπους θεωρίας περὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἢ τῆς ἐσχατολογίας κλ., περὶ τῶν ὁποίων τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Ἱ. Παράδοσις φαίνονται μὴ ὁριστικῶς καὶ σαφῶς ἀποφαινόμενα. Πᾶσαι αὗται αἱ θεωρίαι χρήζουν ἐπιμεμελημένης ἀνεξετάσεως, ἴσως δὲ δὲν θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ λεχθῇ ὅτι σήμερον ὁ Χριστιανισμὸς ὁλονὲν ἀποκαθαίρεται ἀπὸ τῶν ξένων πρὸς αὐτὸν ἐπιφυμάτων. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως τούτου μέχρι τῆς παραλόγου ὑποχωρήσεως εἰς οὐσιώδεις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας διδασκαλίας καὶ τῆς ἀρνήσεως θεμελιωδῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν ὑπάρχει τεραστία ἀπόστασις.

Τὰ ὅρια τοῦ ἐλαχίστου.

Ὑποδεικνύεται ὡς ἀρχὴ ὁ εἰς τὸ ἐλάχιστον περιορισμὸς τῶν δυσκολιῶν τῆς πίστεως. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον ἔχει τὰ ὅριά του. Ὁσονδήποτε καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι εἶνε αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ τέλους πάντως θὰ ἀπομείνῃ τι τὸ ὁποῖον εἶνε, τρόπον τινά, ἀδιάλυτον. Διὰ τοῦτο ὅταν δηλοῦν ὅτι ἡ πίστις θὰ διηυκολύνετο ἐὰν ἀπερρίπτοντο τὰ θαύματα ὡς τάχα μυθικὰ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ στοιχεῖα, ἢ ἐὰν ἀπεσκορακίζετο τὸ ὑπερφυσικὸν ἐν γένει, ἢ ἐὰν ἡ ἐνσάρκωσις καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐθεωροῦντο μυθεύματα καὶ φαντασιοπληξίαι ἀνθρώπου σοφισθέντος νὰ κοσμήσῃ δι' ἀσυνήθων γεγονότων τὴν συνήθη του γέννησιν καὶ τὸν θάνατον,—ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἱερώτατον ἡμῶν καθῆκον θὰ ἦτο νὰ διαμαρτυρηθῶμεν κατὰ τὸν μᾶλλον κατηγορηματικὸν τρόπον. Ἐὰν δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἐπιτρέψωμεν κριτικὴν αὐθαιρεσίαν ἐν σχέσει πρὸς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἢ νὰ θεωρήσωμεν ταύτην ὡς σκόπιμον ὑποβολιμαῖον γραπτὸν μνημεῖον, ἢ ἔστω καὶ ὡς συλλογὴν ἀναξιοπίστων βιβλίων, κατ' οὐδένα τρόπον δυνάμεθα νὰ ἀνεχθῶμεν τὴν τάσιν ταύτην τῆς εἰς τὸ ἐλάχιστον ἀναγωγῆς τῶν φερομένων ὡς δυσκολιῶν τῆς πίστεως. Ἐὰν ἀρνηθῶμεν τὰς ἀληθείας ταύτης, θὰ καταστρέψωμεν αὐτὸν τοῦτον τὸν Χριστιανισμόν. Ἄνευ αὐτῶν ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶνε τόσον ἀκατανόητος, ὅσον καὶ ἡ ζωὴ ἐν ὀργανισμῷ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφῃρέθησαν τὰ οὐσιωδέστερα ὄργανα. Ἕκαστος βεβαίως ἰατρὸς «εὐκόλως» θὰ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ ἀσθενῆ πάσχοντα στηθάγχην διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς καρδίας του. Ἀλλὰ ὅ τε ἀσθενὴς καὶ ὁ ἰατρὸς γνωρίζουν ὅτι, μετὰ τὴν τοιαύτην ἐγχείρησιν, ἐπὶ τῆς χειρουργικῆς κλίνης θὰ ἀπέμενεν οὐχὶ ὑγιὴς ἄνθρωπος, ἀλλὰ νεκρὸν πτῶμα.

Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται προκειμένου περὶ τῶν προμνημονευθεισῶν ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐκ Παρθένου γέννησις θεωρηθῶσιν ὡς μῦθοι, εἶνε πρόδηλον, ὅτι ἡ προσδοκία σωτηρίας ἀπὸ ἄνθρωπον ἁπλοῦν, καὶ μάλιστα ἡμιυπόπτου προελεύσεως, θὰ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀνόητος. Ἐὰν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε προϊὸν παραισθησίας ἢ ἁπλῶς νοσηρᾶς φαντασίας, θὰ ἐδικαιοῦτο καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν γράψας ὅτι «εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν». Ἐάν, τέλος, οὐδὲν ὑπάρχῃ τὸ θαυμαστόν, ἤτοι, τὸ ἐκβαῖνον τῶν ὁρίων τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως, οὔτε ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῷ ἔργῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἐν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, τότε οὐδ' ἓν ὑπάρχει πλέον ζήτημα, διότι οὐδὲν ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ ἀπομείνῃ. Διὰ τοῦτο ὀρθῶς εἶπέ τις τῶν περὶ τοῦ χριστιανικοῦ θαύματος πραγματευθέντων, ὅτι «ἐὰν τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ λεγόμενα θαύματα ἐξηγηθῶσιν ὡς ὑπερβολαὶ καὶ διαστροφαὶ ἐκ ψευδοῦς

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εωθινά	Ἦχοι
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ	4	Κυρ. Ι' Λουκᾶ	Ἁγ. Βαρβάρας	Γ'	πλ δ
	11	Κυρ ΙΑ' Λουκᾶ (Προπατόρων)	Κυριακὴ ΚΘ' (Προπατόρων)	Δ'	'α
	18	Κυριακ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσ.	Κυρ. πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσ.	Ε'	β'
	25	ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ	ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ	—	—

ἀναγωγῆς φυσικῶν γεγονότων εἰς ὑπερφυσικὰς αἰτίας, ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὰ λάθη διὰ τὰ ὁποῖα κατηγοροῦσι τὴν Ἐκκλησίαν, διεπράχθησαν τοῦ Χριστοῦ ἔτι ζῶντος καὶ μάλιστα αὐτοῦ τούτου συμμεριζομένου αὐτά».

Ἡ καρατόμησις τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ ὑποδεικνυόμενος λοιπὸν τρόπος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ θαύματος δὲν δύναται νὰ εἶνε ὠφέλιμος πρὸς λύσιν τῶν δυσκολιῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἐὰν ἦνε ἀνόητον νὰ ἀναμένῃ τις ὠφέλειαν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς κεφαλῆς του, ἐπ' ἴσης ἀνόητον θὰ ἦτο νὰ προσδοκῶμεν πραγματικὴν βοήθειαν διὰ τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐκ τῆς ἀνατροπῆς αὐτῶν τῶν βάσεών της. Οὐδεὶς ἀπροκατάληπτος ἀναγνώστης τῆς Κ. Διαθήκης οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δύναται νὰ ἀμφιβάλῃ, ὅτι ἡ καθ' ὅλου ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς ἀποκομιζομένη παράστασις περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἔργου του περιέχει ἀναποφεύκτως τὸ στοιχεῖον τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον ὑπό τινων σήμερον θεωρεῖται ὡς ὅλως περιττὸν κληροδότημα περιττῶν παραδόσεων. Διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἡ πέτρα αὐτὴ τοῦ σκανδάλου πρέπει νὰ δοθῇ πλήρης ἐλευθερία εἰς διαφόρους ἐκ τῶν προτέρων -à priori- θεωρίας καὶ νὰ ἀφεθῇ ἀχαλίνωτος πᾶσα ἀρνητικὴ κριτικὴ ὡς πρὸς τὴν Κ. Διαθήκην· ὁπότε κατ' ἀνάγκην θὰ δεχθῶμεν τὴν κρίσιν ἑνὸς τῶν νεωτέρων θεολόγων, εἰπόντος: «Ἐὰν πρέπῃ νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸ θαῦμα, ἀνάγκη νὰ μὴ δεχθῶμεν τὴν ἐνσάρκωσιν, τὴν ἀνάστασιν, τὴν ἀνάληψιν καὶ ἐν γένει πάντα τὰ κυριώτατα γεγονότα τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἀλλ' ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ὁλόκληρος ἐμπεποτισμένος διὰ τοῦ θαύματος, καὶ τὸ θαῦμα εἶνε ἀρρήκτως πρὸς αὐτὸν συνδεδεμένον. Ἴσως τὸ θαῦμα ὡς ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐτέθη βαθμηδὸν ἐν μοίρᾳ δευτέρᾳ, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι σήμερον πλεῖσται ἄλλαι ἀποδείξεις αὐτῆς. Ἀλλ', ὡς γεγονός, καθ' ἑαυτό, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποκλεισθῇ. Ἄνευ τῆς διδασκαλίας περὶ ὑπερφυσικῆς τάξεως δυναμένης νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων τοῦ ὁρατοῦ κόσμου καὶ νὰ μεταβάλῃ αὐτά, ὁ Χριστιανισμὸς χάνει τὴν ἔννοιάν του καὶ παύει νὰ ὑπάρχῃ ὡς τοιοῦτος. Διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ἀδιασπάστως συνδέεται πρὸς τὴν ἱστορίαν Ἐκείνου, Ὅστις «διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ Θεὸς ἦν μετ' αὐτοῖ» καὶ Ὅστις «ὡρίσθη υἱὸς Θεοῦ ἐν δυνάμει, κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν».

Κατ' οὐσίαν λοιπὸν καὶ σήμερον τὸ ζήτημα δύναται νὰ τεθῇ ὑφ' ὃν τύπον ἐτέθη εἰς τὸν Ἀγρίππαν ὑπὸ τοῦ ἀπ. Παύλου: «Τί; Ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν, εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει;» Διατί δῆλ. πρέπει νὰ μὴ δεχθῶμεν καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίσωμεν τὸ ἀληθὲς τῶν περὶ Χριστοῦ θαυμάτων καὶ τοῦ σωτηριώδους του ἔργου ἐπὶ τῆς γῆς; Διὰ μόνον τάχα τὸν λόγον, ὅτι ἡ σημερινὴ ἐπιστημονικὴ σκέψις εὑρίσκει εἰς αὐτὰ τόσον πολλὰς δυσκολίας; Ἀλλ' ἐπαρκὴς ἀπάντησις θὰ ἦτο ὁ ἀκόλουθος συλλογισμός, ὁσονδήποτε κἂν φαίνεται παράδοξος: Ἐὰν ὁ Χριστιανισμὸς θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος, ἀκριβῶς διότι ἀπαιτεῖ τὴν παραδοχὴν τοῦ ὑπερφυσικοῦ, ἄνευ τοῦ ὑπερφυσικοῦ, θὰ ἐνεφάνιζεν ἀνυπερβλήτους δυσκολίας διὰ τὴν πίστιν. Ἐφ' ὅσον τὰ γεγονότα εἶνε ὁποῖα καὶ ὅπως εἶνε, τὸ ἄνευ θαυμάτων Εὐαγγέλιον θὰ ἦτο πολὺ θαυμαστότερον καὶ τερατωδέστερον τοῦ μετὰ θαυμάτων Εὐαγγελίου. Κατ' οὐσίαν δῆλα δὴ ἡ εἰς τὰ θαύματα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπιστία δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν στάσιν της μόνον διὰ τῆς εἰς τὸ ὑπὸ συζήτησιν πεδίον ἐπεισαγωγῆς ἰδικῶν της θαυμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν—καὶ εἶνε—καὶ ἀπαραδεκτότερα καὶ χονδροειδέστερα τῶν χριστιανικῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ μεγάλα ζητήματα.

Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι σπανίως ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων εἶχεν ἐνώπιόν της ζητήματα σπουδαιότητος τοιαύτης, ὁποίαν κέκτηνται τὰ ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει τῶν ἡμερῶν τούτων τῆς παρούσης συνόδου, καὶ ἐννοοῦμεν τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ τὸ ἐκπαιδευτικόν. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑλλήνων βουλεύονται κατ' αὐτὰς περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς δεοντολογίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐκ τῶν ἀποφάσεων δὲ τῆς Βουλῆς περὶ τῶν δύο τούτων κολοσσιαίας σημασίας ζητημάτων θὰ φανῶσιν αἱ τάσεις καὶ οἱ προσανατολισμοὶ τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Διὰ τοῦτο τὸ Πανελλήνιον ἔχει κατ' αὐτὰς τὸ βλέμμα ἀτενὲς πρὸς τὸ νομοθετικὸν σῶμα καὶ προσδοκᾷ νὰ πληροφορηθῇ ἂν γνησίως ἀντιπροσωπεύεται ὑφ' ὧν ἐπὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ βουλεύεσθαι ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἐθνικὸν κοινοβούλιον.

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς Ἐγκυκλίου.

Ἡ δι' ὀλίγων λέξεων ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ μετάδοσις τοῦ περιεχομένου μιᾶς ἐγκυκλίου τοῦ σεβ. μητροπ. Χίου πρὸς τὸν ὑπ' αὐτὸν ἱερὸν κλῆρον διαβιβασθείσης καὶ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐλύπησε τὸ χιακὸν ἱερατεῖον, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Χίου διεμαρτυρήθη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τῶν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ λυπηρῶν. Τὸ Συμβούλιον βεβαιοῖ ὅτι «κατὰ γενικὸν

κανόνα ὁ κλῆρος τῆς Χίου, ἂν καὶ δὲν εἶνε τέλειος καὶ ἀναμάρτητος, ἐν τούτοις καὶ τὰ ἱερατικά του καθήκοντα τακτικῶς ἐκτελεῖ καὶ εὐλαβὴς ἐν γένει τυγχάνει καὶ τῶν ὁρίων τῶν ὑπὸ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ διαγραφομένων δὲν παρεκτρέπεται καὶ τὸν ὑπ' αὐτὸν λαὸν τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καθοδηγεῖ ὅσον τοὐλάχιστον αἱ γνώσεις καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν φροντίδες τῷ ἐπιτρέπουσι. 'Αλλ' οὐδεποσῶς πλεονέκτης τυγχάνει καίπερ γλισχρότατα ἀμειβόμενος, ὡς λαμβάνων μισθὸν κατὰ μέσον ὅρον 250 δραχμὰς μηνιαίως, διακρινόμενος κάλλιστα διὰ τὴν ὀλιγάρκειαν αὐτοῦ τόσον ὅσον καὶ διὰ τὰ ἀγνότατα ἤθη του...» Χαίρομεν πληροφορούμενοι ταῦτα καὶ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν αὐτά, ἵνα μὴ δυσμενὴς σχηματισθῇ ἡ ἐντύπωσις περὶ τοῦ χιακοῦ κλήρου, εἰς ὃν δὲν ἀφεώρα πάντως ἡ ποιμαντορικὴ ἐγκύκλιος ὡς σύνολον. Δυστυχῶς αἱ ἐκ τοῦ γενικοῦ κανόνος πολλαὶ τυχὸν ἢ ὀλίγαι ἐξαιρέσεις ἐν τῷ κλήρῳ τόσον βλάπτουσι καὶ τὸ σύνολον ἐν τῇ συνειδήσει τῶν πιστῶν, ὥστε οὐδέποτε εἶνε ἄτοπον καὶ ὑπερβολικὸν ἔτι ἴσως μέτρον τῶν ποιμεναρχῶν, κολαστικὸν καὶ κατασταλτικὸν τῶν ἀνθρωπίνων ἄλλως τε παρεκτροπῶν.

Τὰ δύο ἀδύνατα.

῾Ο Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Brown κ. Faunce, ὁμιλῶν ἐφέτος πρὸς τοὺς φοιτητὰς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων κατὰ τῆς μηχανικῆς θεωρίας τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἶπε σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἀκόλουθα : «'Επιθυμῶ νὰ εἴπω μὲ πολλὴν ἔμφασιν καὶ νὰ τονίσω ὅτι διὰ πάντα σωφρονοῦντα καὶ λογικευόμενον ἄνθρωπον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, δύο πράγματα εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατα : Πρῶτον, ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀποτέλεσμα ἁπλῆς τύχης, καὶ δεύτερον, ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἁπλοῦν μηχάνημα. 'Εκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ θαυμαστὸν τοῦτο Σύμπαν, μὲ ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν καὶ ὅλην τὴν πνευματικὴν δρᾶσιν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τυχαία σύμπτωσις ὕλης, εἶνε, κατ' ἐμὲ τοὐλάχιστον, ὁ μωρότερος τῶν ἀνθρώπων· ἐκεῖνο, δὲ ὁ ὁποῖος φρονεῖ καὶ πιστεύει διὰ τὸν ἑαυτόν του ὅτι εἶναι ἀπρόσωπος καὶ ἄνευ πνεύματος μηχανισμός, διὰ νὰ μὴ εἴπω ἄλλο τι, εἶναι ἀνάξιος πάσης ἐμπιστοσύνης, ἐκ μέρους τῶν ἄλλων ἀνθρώπων».

Οἱ ὑλισταὶ δύνανται νὰ ἐκλέξωσι.

Τὰ «δικαίωματα» τοῦ ἀνθρώπου.

'Απὸ τῆς 'Αναγεννήσεως καὶ ἐντεῦθεν πολὺς λόγος ἔγεινε περὶ τῶν «δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου», ὁ κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὸ σύμπαν πρὸς κατάκτησιν—δῆθεν—τῶν «δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου», σήμερον δ' ὑπάρχουν καὶ σύλλογοι ὠργανωμένοι πολλαχοῦ τοῦ κόσμου τιτλοφορούμενοι ὑπέρμαχοι «τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου», ὁσάκις δὲ καὶ ὁπουδήποτε προσβάλλονται ταῦτα, ἡ συγκίνησις διαδίδεται ἐν ἀκαρεῖ καὶ ἐκσπᾷ εἰς δ αμαρτυρίας. Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος κέκτηται «δικαίωματα» καὶ πρέπει νὰ τὰ διεκδικῇ, καὶ πρέπει νὰ βοηθῆται νὰ τὰ κατέχῃ. ῾Η εὐδαιμονία ὅμως τῶν ἀτόμων δὲν ἔγκειται ἐν μόνῃ τῇ ἀξιώσει τῶν δικαιωμάτων των· ἕκαστον ἄτομον ἔχει καὶ «καθήκοντα», καὶ δὲν ἠκούσθη ἀκόμη «σύλλογος ὑπὲρ τῶν κ α θ η κ ό ν τ ω ν τοῦ ἀνθρώπου». Φοβούμεθα, ὅτι καὶ μόνη τῶν καθηκόντων ἡ ὑπόμνησις θὰ εἶνε δυσάρεστος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐλπίζομεν τὴν σύμπηξιν τοιούτων συλλόγων. Θὰ ἐδέχοντο ἆρά γε οἱ ἤδη ὑπάρχοντες σύλλογοι ὑπὲρ τῶν «δικαιωμάτων» τοῦ ἀνθρώπου νὰ προσθέσουν πλησίον τούτων καὶ τὰ «καθήκοντα», καὶ ὁσάκις ἤθελεν ἀκουσθεῖ ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι παραβαίνοντες τὰ καθήκοντά των νὰ συγκινῶνται μεθ' ἧς εὐκολίας ἐξεγείρονται προκειμένου περὶ τῶν δικαιωμάτων; Οἱ ρῶσοι κομμουνισταὶ ἐν ὀνόματι τῶν «δικαιωμάτων» τοῦ ρωσικοῦ προλεταριάτου ἤγειραν ἐπανάστασιν καὶ ἐτυφέκισαν μυριάδας ἀνθρώπων, οἵτινες ἐξελήφθησαν ὡς καταπατηταὶ τῶν δικαιωμάτων τούτων. Ποῖος καὶ πῶς θὰ ὑπομνήσῃ εἰς τοὺς δολοφόνους ὅτι ὑπάρχουν καὶ καθήκοντα, καὶ τίς θὰ συγκινηθῇ ἐπὶ τῷ ὅτι λαμβάνουν καὶ ἔχουν, καὶ οὐδέποτε δίδουν;

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

(14 Δεκεμβρίου 1927)

Πρὸς τοὺς φιλανθρώπους

Προσεγγίζουν αἱ μεγάλαι ἡμέραι τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους κατὰ τὰς ὁποίας οἱ πτωχοὶ καὶ ἐν γένει οἱ πάσχοντες θὰ αἰσθανθοῦν μεγαλύτερον καὶ βαθύτερον τὸν πόνον τῆς θλίψεώς των ἐὰν οἱ φιλάνθρωποι δὲν θελήσουν νὰ τοὺς βοηθήσουν. ῾Η 'Αρχιεπισκοπὴ 'Αθηνῶν, μὲ τὰ ὑπερογδοήκοντα Φιλόπτωχα Ταμεῖα 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἀποτελοῦντα μέγαν καὶ μοναδικὸν ἀληθῶς φιλανθρωπικὸν ὀργανισμὸν ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἐπασχολοῦντα περὶ τὰ 600 πρόσωπα ἐξ ἑκάστης 'Ενορίας, διὰ τῆς βοηθείας τῶν φιλανθρώπων ὄχι μόνον κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Νέου Ἔτους καὶ τοῦ Πάσχα ἀλλὰ καὶ ἐν διαρκείᾳ ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους διέθεσε κατὰ τὸ λῆγον ἔτος περὶ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον δραχμῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Διὰ τοῦ Κεντρικοῦ καὶ τῶν 'Ε-

νοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων ἐβοήθησε δι' ἀμέσου χρηματικῆς βοηθείας τοὺς ἔχοντας τοιαύτην ἀνάγκην πτωχούς, ἐπροστάτευσε καὶ περιέθαλψεν ἑκατοντάδας ὀρφανῶν, ἐβοήθησε τὴν ἀποκατάστασιν ἀπείρων κορασίων, παρέσχε φάρμακα καὶ χρηματικὰ βοηθήματα εἰς ἀσθενεῖς, ἐπρομήθευσεν ἐνδύματα εἰς πυροπαθεῖς καὶ φυλακισμένους, ἀπεφυλάκισε κρατουμένους διὰ χρέη, ἐνίσχυσεν ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας καὶ διέσωσεν ἐν γένει ἀπὸ τῶν φρικτῶν συνεπειῶν τῆς δυστυχίας χιλιάδας ἀνθρώπων πάσης ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ὅθεν καὶ πάλιν ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τῶν φιλανθρώπων κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου «Ἡμέραν τῶν πτωχῶν». Ὡς τοιαύτη ὡρίσθη καὶ ἐφέτος ἡ 14 Δεκεμβρίου, καθ' ἣν αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων θὰ ἔλθουν νὰ παραλάβουν συμπεπληρωμένα τὰ Δελτία μὲ τὴν χρηματικὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν ἕκαστος θὰ θελήσῃ νὰ δώσῃ. Ὁ καθεὶς ἂς εἶνε βέβαιος ὅτι ἡ βοήθειά του θὰ γίνῃ ἔνδυμα, φάρμακον, τροφὴ διὰ πτωχοὺς καὶ ὀρφανά, θὰ σώσῃ ἀσθενεῖς, θὰ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς κρατουμένους διὰ χρέη, θὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς ἀθώας ὑπάρξεις, θὰ προσφέρῃ τὴν ἱερωτέραν θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, διὰ τῆς χαρᾶς δὲ τῶν πτωχῶν καὶ τῆς ἀνακουφίσεως αὐτῶν ἀναμφιβόλως θὰ αἰσθανθῇ ζωηροτέραν τὴν χαρὰν κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς. Ἂς μὴ λησμονῇ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Κυρίου «μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ὁ Σταυρουπόλεως Θεόκλητος — *Ἀλεξ. Γιαλούρης*
Πρωτοπρεσβύτερος Ι. Ζησιμόπουλος
Οἰκονόμος Π. Καλογερέσης — *Σοφ. Χουδαβερδόγλου*

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθε τρὶς κατὰ τὴν Ἑβδομάδα ταύτην, ἐξετάσασα διάφορα διοικητικὰ ζητήματα.

— Δι' ἀπαντητικοῦ γράμματος αὐτοῦ ὁ Παναγ. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἀνακοινοῖ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι αἱ ἱδρυθεῖσαι ἐσχάτως ἐν ταῖς νέαις χώραις τῆς Ἑλλάδος προσωριναὶ Μητροπόλεις θὰ ὑφίστανται μέχρις οὗ ἀποκατασταθῶσι πάντες οἱ ἐμπερίστατοι πρόσφυγες ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερεῖς.

— Διὰ Πασχαλίου γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Παναγ. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀνακοινοῖ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1928 τὸ Πάσχα ἑορτασθήσεται συμφώνως τῷ κρατοῦντι Πασχαλίῳ τῇ 15 Ἀπριλίου κατὰ τὸ διωρθωμένον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου δι' ἀπαντητικοῦ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν εὐχαριστεῖ ἐπὶ τῇ ἀντιπροσωπεύσει τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου ἐν τῷ ἐν Λωζάνῃ Παγχριστιανικῷ Συνεδρίῳ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου μετὰ Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῇ ἀποστολῇ σχετικῆς ἐκθέσεως.

— Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συνεκέντρωσε περὶ τὸν ἐν Δαφνίῳ ἱερὸν ναὸν ἀφάνταστον πλῆθος εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Πλεῖστοι δὲν ἠδυνήθησαν κἂν νὰ προσεγγίσωσιν εἰς τὸ προσκύνημα, ἕνεκα τοῦ προηγηθέντος πλήθους. Τὴν αὐτὴν συρροὴν εὐλαβῶν προσκυνητῶν εἰς τοὺς ναοὺς Ἀθηνῶν καὶ ἰδίως τοῦ Πειραιῶς προὐκάλεσε καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἀμφότεραι δὲ αἱ ἑορταί, μαρτυρήσασαι ἔτι ἅπαξ τὴν εὐσέβειαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, διεξήχθησαν ἐν πάσῃ ἐκκλησιαστικῇ τάξει.

— Προσελήφθη ὡς Γραφεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀντὶ τοῦ αἰδ. Ἠλία Κωνσταντινίδου ἀποχωρήσαντος, ὁ Γρηγόριος Πετρόπουλος, χειροτονηθεὶς εἰς Πρεσβύτερον τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην.

—Διατρίψας ἐπί τινας ἡμέρας ἐν Κερκύρᾳ ὁ εὐγενὴς Ἀμερικανὸς κ. Herbert Lansdale, γενικὸς γραμματεὺς τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων, παρηκολούθησε μετὰ ζωηροῦ διαφέροντος τὸ πρὸς τοὺς νέους εἰδικὸν κήρυγμα τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Παρθενίου Πολάκη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ. Τοιοῦτον κήρυγμα πρώτην φορὰν ἐγκαινίζεται ἐν Κερκύρᾳ, παρακολουθεῖται δὲ μετὰ πλείστου ἐνθουσιασμοῦ ὄχι μόνον ὑπὸ μεγάλου ἀριθμοῦ νέων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων ἀνδρῶν. Ὁ κ. Lansdale ἐπανειλημμένως ἐξέφρασε λίαν εὐνοϊκὰς κρίσεις διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν διενεργεῖται τὸ κατηχητικὸν ἐκεῖνο μάθημα, οὗ τὴν σημασίαν δεόντως ἐξῆρεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας, ταῖς εὐλογίαις τοῦ ὁποίου συνέστη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας διώρισε τὸν Μ. Ῥήτορα κ. Μιχ. Ι. Γαλονὸν Ἐπίτροπον τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας ἐν Ἀθήναις μέλλοντα ἐφεξῆς νὰ διεξάγῃ ἐγκύρως πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας δι' ἐ-

πικοινωνίας πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικὰς καὶ τὰς κρατικὰς ἀρχάς.

— Ὡς ἀναγράφει ὁ «Πάνταινος» οἱ ἐν Καζαμπλάκᾳ χριστιανοὶ διὰ τοῦ ἐφημερίου των Εὐαγγέλου Δεληγιάννη παρεκάλεσαν τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ὅπως ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς ἵνα ἑορτάζωσι κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ὁ Πατριάρχης ἐπέτρεψεν, ὡς εἶχεν ἐπιτρέψει τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ὁ μακαρίτης Φώτιος εἰς τὰς πέραν τοῦ Ἰσημερινοῦ παροικίαις τοῦ Πατριαρχείου.

—Καθ' ἃ πληροφορούμεθα ἐκ τοῦ «Πανταίνου» Ἀλεξανδρείας ὁ ἐν Καΐρῳ πρεσβευτὴς τῆς Σουηδίας κατέθεσε πρό τινος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Φωτίου ἐν τῷ νεκροταφείῳ Παλαιοῦ Καΐρου στέφανον μετὰ ταινίας σουηδικῶν χρωμάτων φερούσης γαλλιστὶ τὴν ἐπιγραφήν: «Τῇ σεπτῇ μνήμῃ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου ὁ Πρέσβυς τῆς Σουηδίας H. De Bilat». Τῆς καταθέσεως προηγήθη τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου, καθ' ὃ παρέστη μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος σεβ. κ. Γκουΐν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς προσέφερε τὴν οἰκονομικὴν αὐτῆς συνδρομὴν πρὸς ἀνέγερσιν Ὀρθοδόξου Ναοῦ ἐν Παλαιστίνῃ εἰς τὴν πόλιν Βεϊσάν, ἐπὶ τοῦ σημείου ὅπου ὑποτίθεται ὅτι ἀπηγχονίσθη ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν Σαοὺλ μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Τὸν θεμέλιον λίθον ἔθεσεν ἐσχάτως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ναζαρὲτ κ. Κλεώπας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Δημοσιογράφος ἐρωτήσας τὸν τοποτηρητεύοντα μητροπολίτην Σέργιον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ἀπὸ ὀρθοδόξου ἐπόψεως ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπὸ τῶν μπολσεβικῶν ἀνεγέρσεως κρεματορίου ἐν Μόσχᾳ ἀναφέρει ὅτι ὁ μητροπολίτης ἀπέφυγε νὰ δώσῃ σαφῆ ἀπάντησιν. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὁποία εἶνε ἡ περὶ τοῦ ζητήματος προσωπικὴ αὐτοῦ γνώμη ἀπήντησε:

«Δὲν συνέβη νὰ μελετήσω εἰδικῶς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ τηρήσω ὅλως ἀρνητικὴν στάσιν. Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρει σειρὰν ὅλων περιπτώσεων, καθ' ἃς τὰ σώματα χριστιανῶν καὶ δὴ καὶ μαρτύρων ἐκαίοντο, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς καύσεως λείψανα ἐπιμελῶς συνελέγοντο ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων καὶ ἐθάπτοντο ἐν ταῖς κατακόμβαις καὶ τοῖς κοιμητηρίοις. Ἐννοεῖται—ἐπιπροσέθηκεν ὁ σεβ.—ἡ τῆς σποδοῦ ταφὴ συνωδεύετο ὑπὸ τῶν νεκρωσίμων προσευχῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ τελευταία λέξις περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀνήκει εἰς τὴν ἐκκλησ. σύνοδον».

Παλαιὸς καθηγητὴς τῆς ἐν Μόσχᾳ προπολεμικῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν οὐδαμῶς μᾶς ταράττει. Οἱ κομμουνισταὶ νομίζουν, ὅτι ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν σωμάτων τῶν ὀρθοδόξων θὰ παρουσιάζετο ὡς μία προώθησις πρὸς τὸ νέον καθεστώς. Καὶ θὰ εἶχον, πράγματι, δίκαιον ἐν ᾗ ἂν περιπτώσει ἡ καῦσις ἐγίνετο ἄνευ προηγουμένης νεκρωσίμου ἀκολουθίας κατὰ τὸ ὀρθόδοξον τυπικόν. Βεβαίως ἡ ὅλη ἀκολουθία αὕτη εἶνε συντεταγμένη κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ νεκρὸν σῶμα ἀκέραιον, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν μετὰ καῦσιν σποδόν, μετὰ τὴν ἀποδοχὴν δὲ τῆς καύσεως θὰ ὑφίστατο ἀνάγκη μεταβολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ᾀσματογραφίας κατὰ προσχώρησιν πρὸς τὴν ἔφεσιν τῶν ὀπαδῶν τῆς καύσεως. Ἀλλὰ ἡ μεταβολὴ δὲν θὰ γείνῃ. Μέλλουσα σύνοδος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν καῦσιν τοῦ νεκροῦ μετὰ τὴν ἐπ' αὐτῷ τέλεσιν τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, καὶ μετὰ τὰς λέξεις «γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει» νὰ κλείηται διὰ παντὸς τὸ φέρετρον. Εἶνε ἐλάχιστα οὐσιῶδες τίνι τρόπῳ τὸ νεκρὸν σῶμα θὰ μεταβληθῇ εἰς χοῦν μετὰ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν οἰκείων. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν καῦσιν ἄνευ τῆς ἀκολουθίας δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἐπιτρέψωμεν, ὡς πρᾶξιν ἀντιβαίνουσαν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

ΑΙΘΙΟΠΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ οὐ πρὸ πολλοῦ τελευτήσαντος Κόπτου Ἀμπούνα Ματθαίου φαίνεται ὅτι περιπλέκετοι ὁσημέραι, τῶν αἰθιόπων διαιρεθέντων εἰς δύο μερίδας ἀντιφρονούσας. Τούτων ἡ μὲν μία, ἧς, ὡς λέγεται, προεξάρχει ἡ αὐτοκράτειρα, ἐλαυνομένη ὑπὸ πνεύματος συντηρητικοῦ, τάσσεται ὑπὲρ τοῦ διορισμοῦ Κόπτου πάλιν Ἀμπούνα· ἡ δὲ κηρύσσεται ὑπὲρ ἀναδείξεως αἰθίοπος Ἀμπούνα, ἀποτελεῖται δ' ἐκ τῶν φιλελευθέρων αἰθιόπων καὶ εἶνε ἰσχυροτέρα. Εἰς τὴν διαφωνίαν δ' ἀκριβῶς ταύτην ὀφείλεται ἡ μέχρι σήμερον μὴ πλήρωσις τοῦ πρωθιεραρχικοῦ θρόνου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανιερ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου ἀπενεμήθη τὸ ὀφφίκιον τοῦ Οἰκονόμου εἰς τὸν αἰδεσ. Ἄγγελον Τσιγκούνην διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ προσπαθείας ὑπὲρ τῶν κοινοτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

— Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμε πρὸς τὸν θεοφιλ. ἐπίσκοπον Σικάγου κ. Φιλάρετον τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος.

— Ἡ ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Σικάγου ἐφιλοξένησεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς καὶ τὰ μέλη τῆς Γ' Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἡ Σύνοδος τῆς ἀνεξαρτήτου Ἐκκλησίας τῆς Neuchâtel ἐψήφισεν ὁμοφώνως τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν τυχηρῶν παιγνίων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

—Ἡ μυστικὴ ἀμερικανικὴ ὀργάνωσις τῶν «Κοὺ-Κλοὺξ—Κλάν», περὶ τῆς ὁποίας πολλὰ κατ' ἐπανάληψιν ἐλέχθησαν ἐπιβαρυντικά, εὑρίσκεται ἐσχάτως, ὡς γράφει ἑλληνοαμερικανικὴ ἐφημερίς, ἐν κινδύνῳ, διότι ἤρχισεν ἐπιλαμβανομένη τῆς ὑποθέσεως ἡ κρατικὴ δικαιοσύνη καὶ τὰ ἀθῷα θύματα τοῦ μυστικισμοῦ τῶν «Κλωνιστῶν» ἤρχισαν διαγραφόμενοι ἀθρόως τῶν καταλόγων τῆς ἑταιρείας.

— Δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν ἰταλικὴν ἐφημερίδα «Popolo di Roma» ὁ γερμανὸς στρατηγὸς φὸν Λούδενδορφ ἐκθειάζων τὴν σθεναρὰν τοῦ κ. Μουσσολίνι πολιτικὴν ἐπικροτεῖ ἐνθέρμως τὴν στάσιν τοῦ τελευταίου ἀπέναντι τοῦ τεκτονισμοῦ, ἐπιλέγων ὅτι μόνον τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα θὰ συντρίψουν τὸν ζυγὸν τοῦ τεκτονισμοῦ θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀποκτήσουν πραγματικὴν ἀνεξαρτησίαν.

— Ἐν Στρασβούργῳ ἀπηγορεύθη ἡ φοίτησις εἰς τοὺς κινηματογράφους παιδίων ἡλικίας κατωτέρας τῶν 16 ἐτῶν καὶ ἂν ἔτι συνοδεύωνται ὑπὸ πρεσβυτέρων. Πᾶσα κινηματογραφικὴ ταινία ἐμφανίζουσα σκηνὰς μαχῶν καὶ συμπλοκῶν ἢ ἐν γένει καθ' οἱονδήποτε τρόπον προσβάλλουσα τὴν ἠθικὴν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς μείρακας. Αἱ τοιαῦται ταινίαι ἢ ὑφίστανται «λογοκρισίαν» δι' ἀποκοπῆς τῶν ἀνεπιθυμήτων τμημάτων των, ἢ καὶ ὁλοκληρωτικῶς ἀπαγορεύονται. Ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν κινηματογράφων κάθηνται κεχωρισμένως ἀπ' ἀλλήλων οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δημητρίου Σίμου Μπαλάνου, Τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Πατρολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Ἀνακοινώσεις καὶ ὁμιλίαι ἐν τῷ θρησκευτικῷ συνεδρίῳ τῆς Λωζάνης (3 21 Αὐγ. 1927).—Τὰ θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ κ. Καθηγητὴς ὡμίλησεν κατὰ διαφόρους συνεδρίας τῆς ἐν λόγῳ συνδιασκέψεως εἶνε τὰ ἀκόλουθα: Περὶ κοινοῦ συμβόλου πίστεως τῆς Ἐκκλησίας Ἕνωσις ἢ κοινωνία Ἐκκλησιῶν; Ἀποδέχεται ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐλευθερίαν διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς διδασκαλίας τῶν μυστηρίων; Περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος διὰ τὴν κοινωνικὴν δρᾶσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀδαμαντίου Ν. Διαμαντοπούλου, Καθηγητοῦ, Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης. Ἱστορικὴ μελέτη. Ἐν Ἱεροσολύμοις 1926. Ἐν τῇ ἑκατοντασελίδῳ ταύτῃ μελέτῃ ὁ καὶ ἐξ ἄλλων δοκίμων ἐπιστημονικῶν θεολογικῶν ἔργων γνωστὸς συγγραφεὺς ἐπεδίωκεν ἐρευνᾷ τὰ κατὰ τὸν ἰδιοτυπώτατον ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσιν Ἰσίδωρον τὸν Πηλουσιώτην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πηγῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐπιστολῶν του, πρὸς τῇ ἐξιστορήσει δὲ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ ἐξετάζεται οὗτος καὶ ὡς ἑρμηνευτὴς τῶν ἁγ. Γραφῶν καὶ ὡς ἠθικολόγος.

Νικολάου Ι. Λούβαρι, Ἡ θρησκεία τοῦ Βάγνερ. (Ἡ ἀπολύτρωσις. Ἡ ψυχὴ τοῦ μουσουργοῦ. Ὁ μῦθος τοῦ Γράαλ. Ὁ Πάρσιφαλ. Ψυχολογικὴ καὶ θρησκειολογικὴ ἀνάλυσις).—Ἔκδοτ. Οἶκος Ζηκάκη 1928.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σπηλαίου διακηρύττει ὅτι, ἐπαναλαμβάνεται ἡ πλειοδοτικὴ δημοπρασία περὶ ἐκποιήσεως τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Φιλὴ εὑρισκομένου ὑδρομύλου τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γρεβενοῖς, ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, τὴν 18ην Δεκεμβρίου, ἡμέραν Κυριακήν, καὶ ὥραν 10 - 12 π. μ. καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Γρεβενῶν κ Χρήστου Ἀκτσελῆ. Οἱ ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὑρίσκωνται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ Γρεβενῶν ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σπηλαίου τῇ 22 Νοεμβρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Στανοῦ καὶ Ἱλαρίου, προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμισθώσεως τοῦ δάσους τῆς Μονῆς Στανοῦ (Ζιδανίου) τῶν θέσεων «Ἀναβρυκὰ καὶ Μαγούλα», πρὸς ἐξαγωγὴν τεσσαράκοντα πέντε (45) κυβικῶν χρησίμου ξυλείας ἐκ πλατάνων καὶ ἰτέας, χιλίων τριακοσίων (1300) ζυγίων καυσοξύλων, καὶ πεντακοσίων ὀκάδων ἀνθράκων σιδηρουργίας. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Σερβίοις τῇ 19η τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Δευτέρα καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ «Πλατεία πλατάνων», ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σερβίων κ. Νικολάου Δημ. Καρτσιώτη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπ' ἀρθ. 4 ὅρους διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον εὕρηται παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ ὡς ἄνω συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων. Ἐν Στανῷ τῇ 1η Δεκεμβρίου 1927.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΣΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
Διευθυντὴς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 38, Ἀθῆναι